

Khăn gói ra riêng vì không chịu nổi bố chồng

Cứ nghĩ qua nhiều thử thách, rồi chứng kiến nhiều cảnh sinh ly tử biệt trong dịch Covid, bố sẽ thay đổi suy nghĩ và cư xử, nhưng không phải.

- Ở nhà phở nhưng bố mẹ chồng chỉ dùng nước giếng

Tôi là tác giả bài: “Ở nhà phở nhưng bố mẹ chỉ dùng nước giếng”. Sau khi chia sẻ bài viết trên, tôi đã được mọi người gọi là “bà dâu” luôn chỉ biết dòm ngó tài sản nhà chồng, mặc dù trong bài tôi chưa từng đề cập đến việc dùng tiền của bố mẹ chồng. Góc nhìn là của mọi người, nhận định cũng là của mọi người. Tôi không giải thích, biện hộ cho mình. Tôi chỉ xin chia sẻ câu chuyện có thật của mình mà thôi.

Trong bài trước tôi có nói, hai vợ chồng sống cùng bố mẹ được hơn 15 năm. Vốn dĩ tôi chỉ muốn chia sẻ chuyện bố mẹ đã lớn tuổi mà vẫn phải ở nhà cao tầng rất bất tiện trong việc di chuyển, tôi đã không chia sẻ nhiều về những khía cạnh khác của gia đình mình. Sau khi sống cùng bố mẹ chồng năm năm, chúng tôi xin phép dọn ra ngoài thuê nhà để ở. Bất đồng quan điểm, tính gia trưởng của bố buộc chúng tôi phải ra riêng.

Còn nhớ năm tôi sinh bé đầu lòng, trời mưa liên tục 5-6 ngày không có nắng, vợ chồng tôi bàn với mẹ mua cái máy sấy để đồ em bé không bị ẩm mốc, con tôi bị viêm da cơ địa nên rất dễ dị ứng sưng đỏ. Ngày thợ mang máy về lắp ráp, bố gọi chúng tôi vào phòng và nói: “Nhà này bố là chủ hộ, muốn mua sắm gì phải hỏi ý kiến của bố, không phải mình bỏ tiền ra là tự do mang đồ về nhà. Nhà này là của bố, các con nên nhớ các con chỉ là người ở nhờ”. Nói chung, muốn sửa chữa hay mua sắm bất cứ thứ gì dù nhỏ hay lớn, chúng tôi cũng phải xin phép và chờ bố gật đầu, muốn tự do thì đi ra ngoài mà ở.

Chúng tôi dọn ra ngoài là cách cuối cùng để mối quan hệ gia đình không xấu đi thêm nữa. Hai năm đầu chúng tôi ở nhà thuê. Mẹ và hai em chồng khuyên vợ chồng tôi quay về nhà bố mẹ ở vì bố mẹ lớn tuổi, nay ốm mai đau, không ai sớm hôm kề cận. Bố từng đuổi chúng tôi và cho rằng vợ chồng tôi không thể trụ vững ngoài xã hội, vì thế hay nói với họ hàng gần xa: “Nay mai chúng nó lại xin về ấy mà. Sống mà không phải, tài sản tôi từ thiện hết”. Vì câu nói ấy của bố mà chúng tôi nhất định không về.

Sau hơn hai năm ở nhà thuê, vợ chồng tích lũy đủ để mua căn hộ một phòng ngủ nhưng

quyết định tiếp tục ở nhà thuê để xoay đồng vốn, kiếm thêm thu nhập. Với số vốn khiêm tốn, không thể đầu tư nhà đất ở ngay trung tâm Sài Gòn, chúng tôi mạnh dạn tìm đến các khu vực vùng ven Sài Gòn. May mắn đầu tư sinh lợi, chúng tôi dòi dần về gần trung tâm hơn. Sau 5 năm cày cuốc chật chiu, qua nhiều lần mua đi bán lại các mảnh đất mua được, lời có lỗ có, cuối cùng chúng tôi cũng tích thêm được một chút vốn, cộng với việc kinh doanh của công ty thuận lợi nên gom tiền lại mua một căn nhà nhỏ mặt tiền ngay gần trung tâm để cho thuê. Vợ chồng tôi và các con vẫn thuê nhà trong hẻm để ở.

Có lần phải cần một số tiền lớn để giao dịch sang tên nhà đất, chúng tôi hỏi xin bố mẹ hỗ trợ ngắn hạn nhưng bố từ chối, lý do đã chu cấp hết cho hai em đang học ở nước ngoài. Từ đó chúng tôi cũng không hỏi mượn tiền bố mẹ thêm lần nào nữa. Năm 2021 dịch Covid bùng phát, người giúp việc không thể đến nhà tôi làm việc vì có các chốt chặn. Mẹ tôi một lần xuống huyết áp choáng váng té cầu thang, may mắn không bị gãy xương nhưng xương bị nứt, tổn thương phải được cố định xương và không đi lại di chuyển nhiều trong hai tháng. Vừa dịch bệnh vừa bị chấn thương, mẹ và hai em chồng năn nỉ vợ chồng tôi về nhà ở. Vì thương mẹ, để hai em ở xa được an lòng, chúng tôi khăn gói về. Bố không đuổi đi như ngày trước nhưng cũng không chào đón chúng tôi.

Giờ đây sau 4 năm hàn gắn mối quan hệ không thành, vợ chồng tôi lại khăn gói ra đi một lần nữa. Từ trước đến giờ, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà bố đều là người đưa ra quyết định nên mẹ dù rất thương cũng đành im lặng. Vẫn câu nói của bố: “Sống không phải, tài sản tôi từ thiện hết”. Đó vừa là lý do cũng vừa là động lực giúp chúng tôi nỗ lực phấn đấu có nhà cho riêng mình.

Thu Hiền

- Ở nhà phở nhưng bố mẹ chồng chỉ dùng nước giếng